

000

18. března 1992

[illegible][illegible]

ANER

PŘEKVAPENÍ V
BYTĚ HRABĚTE
DI WESTI BULLA ...

LISTOPADOVÉ KLÍČE ODZVONILY

I ARISTOKRACII !

/k fotografii na titulní straně/

Onoho pošmourného podvečera na sklenku minulého roku, rozhodli jsme se s panem Krystýnkem, že uvedeme na pravou míru hospodské fámy znevažující úroveň života potomků bývalých slavných šlechtických rodů. Politická situace v ČSFR, zejména umrtvení komunistické ideologie, jakožto stěžejní hydry škrtící výhonky šlechtických odnoží / tak jsme to aspoň v té chvíli brali/, nás opravňovala předpokládat, že v naší zemi již nenalezneme velmože, jenž by žil na hranici bída a všeobecného úpadku. Coby pokračovatelé hraběcí větve rodu Berchtoldů, přesvědčili jsme se, že pro moravskou, českou, rakouskou či německou šlechtu se poměry na území dřívější ČSSR listopadovým převratem sice nijak výrazně nezměnily, avšak získané dojmy totálně přeceraly naše názory na aristokratickou politiku perevelučního vedení.

Na počátku byl tip. Tip od člověka-bezdomavce, který prý s panem hrabětem Wictorie Westi di Bullem častokrátě hovořil. Tehdy jsem dotyčného otrapu málem odbyl mávnutím ruky přes obličej. Že by se pan hrabě zahazoval s chátrou!? I když - jak víme z historie - znuděné panstvo občas zavítalo inkognito mezi poddané, trochu se osveďdit od přepychu anebo získat nové přírůstky do hradní hladomorny. Pokračující nárážky občanů nás však přiměly neodkladně navštívit udané místo, z něhož pan hrabě před časem odcestoval neznámo kam. Absence pana hraběte nám zahrála do karet, poněvadž kdyby žil v očekávání naší vizity, zajisté by interiér svého sídla zvelebil do přijatelnějších forem.

Provázení dotíráním mokřých vložek sněhu, stanuli jsme před jakousi zchátralou jednopatrovou škatulí, na jejíchž exteriérech jsme marně pátrali po cimbuří, rozhledně nebo padacím mostu. Po překleuznutí nízkou brankou, jež by nebyla překážkou ani pro těžkopádného rýnského valacha, jsem upadl do vedního příkopu. Pan Krystýnek mě ihned upozornil, že ležím v kaluži a tu jsem již počal nabývat podezření, že komentáře hradištské luzy mají něco do sebe. Žádný lékař nás u vchodu nevítal, žádné páže nepřiběhly s pachední nám v ústrety. "Hola, cháme, kde tu sídlí pan hrabě Westi di Bulli?" oslevil jsem slouhu v přízemí. Z jeho mrzkých rtů se vydrala behapustá odpověď pohlčená dávivým záchvatem smíchu: "Jo, Teneček? První patro, číslo osm!"

Konečně, již beztoho otřesení prostředím chodeb, vnikli jsme do útrob komnaty pana Bulla. Nebylo zapotřebí zvláštního násilí, jelikož chatrně zabezpečené veřeje povolily již pod mírným dotykem dlaně. Naskytla se nám přízračná scénérie. Živý hadí organismus strnulý v těch nejnepřirozenějších polohách. Prolínal vším, pohlcoval sám sebe. Kdyby Edgar A. Poe nezemřel tak záhy, inspiroval by se zde přímo havadsky. Jednotící znak vytvářely kupy komerčního šatstva vrásníci se v jakási "horská pásma" v jejichž "údolích" a pod jejichž "převisy" se knčila dvě křesla a dvě beznohé postele. Jako maják nad touto spouští kralovala masivní matně zbarvená a zpola oškrabaná skřín - zřejmě ústřední šatník - jak jsme se přesvědčili po pracném vyvalení křídel dveří. Vyhrnul se odtud nelidský / i když vlastně ryze lidský / smrad / viz. pohádka - vá člověčina / a silný vedopád svršků i spodků, takže jsme museli

rychle a strategicky ustoupit ke dveřím, abychom se tímto přívalem nezadusili." To si žádá fotografii!" šeptal přiškrceným hlasem pan Krystýnek a okamžitě se chopil aparátu. V komnatě však panovalo stále heustnouce šero, přecež jsme byli nuceni použít blesku, který nám ochotně nabídl kolega J.K. Hvězdář. Nevěděli jsme, kam dřív skočit, stěží se dalo odhadnout, jaký záběr bude nejvíce vypovídat o statečnosti každého, kdo sem kdy vkročil. Za iluminace magnézievých výbojek a v doznívání světelné záplavy, vyplouvaly na povrch detaily, jež konkautovaly poslední špetky naší soudnosti. Leč abyle pohozené dámské spodní prádlo - s tím hned moře otázek- důkaz pokročilého fetišismu pana hraběte nebo pozůstatky orgií zvrhlých špinavců??? Sada nádobí v neuvěřitelném zmatku /Pompeje 79 př. Kr./ pobryndaná pláživou kaší, o níž by slabší nátura usoudila, že již byla nejméně jednou snědena. Hustá síť pavučin, beznadějně uhnívající rajče v prachu okenní římsy a na "holých stěnách" tužkou vyvedené výkřiky zoufalce, jenž odejít odsud znamenale totéž co pro Samuela Kohna příchod Rudé armády. "Konec!" Omezenosti se meze ne-

kladeu ", "V oem na Kači" - to vše se sugestivně vrývalo do našich rozjitřených myslí a jako přikování těžice se na normální vzduch s kyslíkem a dusíkem v poměru 1:5, zírali jsme všichni neschopní náročnějších komunikačních prvků ani primitivní gestikulace. Vědomi si smutné skutečnosti, že Dali, Poe ani Bosch se nemohou dostavit a vstřebávat ono neskutečně extrahované z toho nejobyčejnějšího hmatatelného opelu s námi, obrátili jsme přece jen znechalé tváře směrem do dveří. Silný, nepravidelně rušený šramot nás však ještě jednou přiměl pohlédnout vstříc koncentrátu dekadence. Petkani? Krysy? Kdepak by se mohl dívat, vždyť jak známe, i obyčejná špína lidských rukou vdechuje šivět blechám, vším a štenicím! Osud však měl přichystán docela jiný obscurně-groteskní scénář. Právě dospěl k vrcholu krize, k dramatickému extrému bez rozuzlení. Z hromady vyběhl hrbáč s černou škrabečkou přes ústa, v ruce se mu klímal hrnek po okraj napěchovaný šlichtou. Spatřiv nás, chvíli zmateně kličkoval mezi odpadky tak šikovně, až se zdálo, jakoby tu byl doma. "Ber he, supai" vzkřikl J.K. Hvězdář a díky dokonalé souhře s panem Krystýnkem se štěstěnil zachytit nejasnou siluetu nezvaného hosta /viz snímek str. j./. Oslepen bleskem, vrhl se ubežák střemhlav proti nám a až obtěžkán svým doživotním břemenem, zmizel neuvěřitelně čile v záhybu temné chodby. Na pronásledování neměl nikde nálehu. Padla poznámka, že možná to byl sám pan hrabě Bull, který získal ze svého sídelního místa fatální trauma a může zde přebývat pouze krátce, patná a navíc v schizofrenním rozpoložení návštěvníka sama sebe. U dveří jsem zakepl o prázdnou láhev ballantinky. "Prý si v ní pere pan Bull penežky," prohlásil pan Krystýnek, ale nevěřili jsme mu ani prý, ani si, ani v, ani ní, ani pere, ani pan, ani Bull, ani penežky, zkrátka jedním slovem ani slove.

Vypetáčeli jsme se ven. V šesti letech jsem podobným stylem opouštěl dům hrůzy na pouti ve Břestku -poznamenan na celý život. Sněžilo hustě. Vlečky pleskaly jako kravince. Bláto stříkalo, bublalo a provazce mihotavých světél vzdáleného centra města bičovaly liduprázdnou ulicí. Z baráku tiše opadávaly pláty omítky. I si nečistých plemen, všude dokola pobíhající, nás depresívali zuřivým štekotem. A tu se někde od náměstí rozezvučely klíčky v rukách neviditelných obyvatel -ale ne, ne-nebyly to klíče, to přece trylkoval umíráček pohřební suitu pro šlechtice, kteří se nedokázali přizpůsobit ani dříve, natož pak dnes. Kdeví, kolik takových jich mezi námi žije a jak je lze rezeznat od klasických ubežáků. Develil bych si tvrdit, že ožebračených aristokratů bude i nadále přibývat. Chtělo by to totiž ještě jednu "Zpátečnickou" revoluci- po kapitalismu by měl podle nejnovějšího vývojového trendu přijít na řadu feudalismus, aby se přesadili i ti, kteří neumějí nebo nechťejí podnikat, ale zato umí užívat zděděné majetky. No a pak by přišli ke slovu otrokáři atd. atd.

J.M.C. - text

K. Krystýnek - foto

J.K. Hvězdář - bleek

Dovětek: Šok se podepsal i pod vyvolání filmu s ubikací s.w. di Bulla. Doufáme, že po vnímavém přečtení článku čtenáři kvalitu snímků přece jen nakonec ocení.

10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

Se svými náměty rukodělných prací bych se chtěl především obrátit na tu část čtenářů I.D., kteří mají k této činnosti kladný postoj a nenucenou chuť. Tu část druhou, viz nemotorní, neschopní, posraní/ tímto oslovuji málo nebo vůbec, nýbrž je ladem nechávám povalovat se v sebeukájičném panelákovém hnusu lenosti a zápachu./Mimoходом bych chtěl vzpomenout přirovnání, které mě nedávno při pohledu na nějaký vzorek té horší zapáchající části společnosti, napadlo: Ten smrdí, až to hyzdí !/.

Nemáte doma malovanou keramiku? Nemáte na ni peníze a líbí se vám? Nevadí. K výrobě malované keramiky vám budou stačit vodové barvy, štětec, voda, jar, váš čas, fantazie a jakýkoliv bílý talířek. Vodou a jarem rozředěnými vodovkami malujeme po talířku. A jaké vzory si vybíráme? Pestré, lákavé/tupeské již nejsou v kurzu - viz smetiště kýčů/, do popředí se prudce derou trpaslíci, kresby plevelů polního a jedovatých hub. U dětí a dementů určitě prorazí obrázky s Kačerem Donaldem nebo Gorbačovem. Pro národovce navrhuji portréty Vladimíra Mečiara, T.G. Masaryka nebo Josefa Tísa a pro ostatní třeba stále populární a líbivé znázornění falických symbolů. Výhodou vodové barvy malované na glazovaný povrch talíře je její umytelnost. Tímto způsobem si můžete obměňovati malbu, kdy vás to popadne a jakýmkoliv repertoírem kreseb. Slyšel jsem od Jožky Ostroha, že kolega Horst si takto mění repertoír malůvek podle svátků a výročí uvedených v kalendáři z roku 1987.

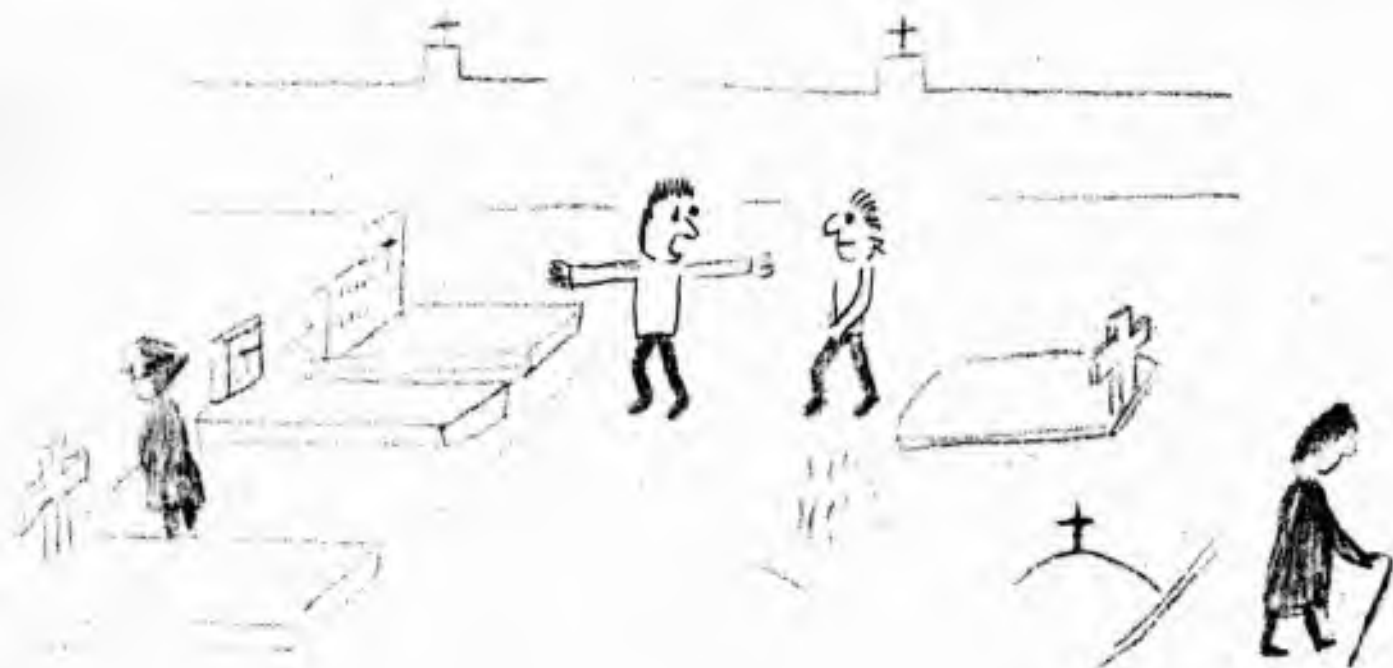
A nyní něco pro kutily tak říkající hřbitovní. Srdce jen zaplesá nad lepenkovou urnou dle návodu I.D. A jak si ji můžete vyrobit? Jednoduše. V konsumu si vyptáte nějakou starou lepenkovou krabici, nebude to těžké, neboť všichni obchodníci si takové krabice a kartony schovávají. Z lepenky vystříhnete obdélník nebo čtverec libovolných rozměrů. Uvedený tvar slepíte tak, že vytvoříte válec a vystřížením kruhu vám vznikne dno, které přilepíte k válci. /Stejným způsobem vyrobíte i víko, které nalepíte až po nasypání urny popelem/. Obyčejným milovníkům uren postačí bílý nebo černý nátěr. Opravdoví štamgastrři, ti se jen tak s nějakou urnou nespokojí. Pro ně tu máme malé překvapení: nový design uren pro náročné a milionáře. Stačí koupit u stánkařů nebo jiných zločinných překupníků obtisky s Rambem, Micky Mousem, Sabrinou, Madonnou a podobnými braky. Přátelé, urnu pak těmito obtisky dekorujeme. Taková krásná urna je opravdovou dekorací v obývacím pokoji nebo vitríně v hale. Každý s rodinných příslušníků pak na urnu pohlíží s respektem a jistě jej napadají myšlenky na svůj brzký zkon a umístění svého popela v takové kráse nebeské. Zde si ale, prosím, dejte pozor, aby vaši rodinní příslušníci nezačali se v umírání štychovati! Jestliže zpozorujete doma podezřelé předměty jako kusy provazů, drátů, zbraní, náboje, Semtex, množství postřiků nebo léků, urnu schovejte, rodina a její nežadřitelný chťič se určitě uklidní. Svůj skvělý výtvar s Rambem, Madonnou a dalšími hnusy pak po čase vytáhněte a znovu jím dekorujte obývací stěnu.

Za redakci I.D. jsem splnomocněn oznámit, že vám budou urnu závidět i sousedé a zda jim prozradíte návod na zhotovení, to už je pouze vaší interní záležitostí./pozor však na autorská práva!!!/

Když už jsme u té lepenky, ta je hlavním materiálem i pro naši dnešní poslední rukodělnou práci. Nemůžete si z finančních důvodů koupit tupeskou keramiku? Nemáte ani bílé talíře, abyste si je podle prvního dnešního návodu sami mohli pokreslit? Tedy vezměte lepenku a z ní udělejte jednoduchou lepenkovou soupravu keramiky. Návod zde nebudu dnes dávat! Pravda, dokonalou oblou keramiku, jaká se podaří na hrnčířském kruhu, nevyrobíte, vaše lepenková souprava bude poněkud nomotorná, ale nevadí, všechno spraví venkovní design. Vystříhnutou lepenku pokreslete nejlépe vodovkama/viz návod č.1/ na bílo a pak nanášejte barevný vzor malůvky. I zde vám doporučujeme kresby Gorbačova, Pánise, resp. Morany. Pro méně zručné kutily postačí malůvka prasátek nebo prostých zahradních květů. Nevidomí si na lepenkovou soupravu mohou nakreslit bílou hůl nebo brýle či prázdnou obroučku od brýlí.

Dnešní rukodělný koutek se s vámi koučí. Někdy příště si vyrobíme hudební nástroje z plechovek, naučíme se zavazovat si boty s I.D., rozvazovat si boty s I.D. a dále bude v našem občasníku vycházet rychlokurz o 5-ti lekcích pro negramotné - nasazujeme si brýle s I.D. jíme lžičkou s I.D., pro pokročilejší - učíme se jíst příborem s I.D., kurz krájení chleba nožem bez pracovních úrazů s I.D., správné vytírání kloaky s I.D., a otvírání úst s I.D., nakonec kurz dýcháme s I.D. Dobré výsledky vám za redakci I.D. přeje

Květoš Krystýnek

"MYSLEL JSEM SI, ŽE TU DNES BUDE VÍC ŽIVO!"

LVĚ POZNÁMKY

V ilegální demokracii 53/III. se pan J.M.C. vydal ve svém Vánočním zamyšlení na procházku po tenkém ledě "smyslu a nesmyslu bytí a nebytí." Svou stať vystavěl s logickou důsledností a vyvaroval se unáhlených závěrů. Přesto mne některá tvrzení přinutila ne snad k odmítnutí práce jakkoliv, nýbrž k určitému rozšíření jejího operačního pole.

Pan J.M.C. tvrdí: "Svět má smysl jedině v minulosti." - a dále tuto tezi rozvádí - "...má význam tedy jen minulost - přítomnost se dá považovat za zhodnocovací proces." Tyto výroky, i když jistě pronikavé, nejsou úplným vystižením podstaty. Jistěže - existuje-li "nesmysl" v čase, pak je jím omezen a nutně je konečný. Pracovně nyní přijmeme závěr, že konec "nesmyslu" zakládá "smysl" /jako jsme prozatím přijali i terminologii pana J.M.C./. Z tohoto schématu pak skutečně plyne, že "nesmysl" svým koncem podmiňuje fakticitu "smyslu" a jakési "zhodnocení nesmyslu" a minulost tak hraje zásadní roli. Tím jsou však položeny jen základy stavby celého systému, který ovšem nemusí být správný. Je nutno jít dál, postoupit na další úroveň. Koncem "nesmyslu" je dáno pouze bytí "smyslu" jako takového, o němž však v této fázi nelze nic vypovědět. "Smysl" se jeví jako kvantita, která postrádá význam /pozor - smysl a význam není totéž!/. A jako ne-významná kvantita nemůže být "smysl" zjevný /zjevitelný/. Jedná se tudíž o skrytý, zatajený, jenže pak neexistující "smysl". Uchopitelnost "smyslu" zakládá význam jako kvalitativní složka celého jevu. Zkráceně řeceno: víme-li o určitém fenoménu, že existuje, ale nevíme jak existuje, pak jeho bytí transendentuje, tj. přesáhne vědomí, a spadá do kompetence víry. Jedině význam je schopen "stáhnout" bytí "smyslu" do roviny reflexe /pojem význam zde není uvažován jako složka humanistického koeficientu /Znaniecki/, protože "smysl" bez významu by se stal fyzikálním jevem, což je zjevný omyl/. Vystává tedy otázka, jakým mechanismem se ke kvantitativní formě bytí "smyslu" přiřadí význam a bytí "smyslu" se stane kvalitou.

Hned v úvodu je zřejmé, že minulost tak, jak ji pojal pan J.M.C: přestává hrát roli. Proč? Způsob, jakým svět uchopujeme /a hledisko našeho vědomí je zde jediné relevantní, protože zkušenostní/ se děje "časove-nečasově." Toto tvrzení, ať vypadá na první pohled jakkoli absurdně, je v podstatě velice výhodnou formulací. Co je to vlastně minulost? Míne-li něco nás phle záběru v čase, stává se to minulostí. Ovšem něco, co minulo de facto již není, ztrácí hmotnou /pro nás rozhodující/ formu existence. Přesto jsme schopni minulost myslet díky významu /pojmu/, který v nás událost zústavila /ve vědomí/ - událost tedy není a je. Obíráme-li se pojmy, jež ztratily koreláty ve fyzikálním světě, činíme tak výlučně introspekci, která se nám jeví mimočasová. Ale jen zdánlivě. Myslenkové pochody jsou pohybem, proudem a jako takové jsou vázány časově. Nelze tedy vyjmout z časového plynutí událost, ale stejně tak nelze vít nejmenší možný časový úsek /nekonečně malý/ a říci: Teď!, protože uplyne další nekonečně malý časový úsek. A proto přítomnost jako stav neexistuje, nemůže v ní probíhat ani onen zhodnocovací proces "nesmyslu" zmínovaný panem J.M.C. Tedy ani v tzv. přítomnosti je nemožné přiřadit čemukoli význam.

Tento vývod jako by nahrával panu J.M.C.. Jenže nenahrává. Kromě minulosti a přítomnosti, které nejsou /byť každá jiným způsobem/, nám jako jediná možná zůstává budoucnost, ve které je možné určit význam jevu /tedy i "smyslu"/. Z toho plyne, že význam je neko-

OKÉNKO NÁROČNÉHO ČTENÁŘE II.

LUBOŠ VRBATA

STORNOVÁNO

Retující šedozelená čepice se volně vznášela nahoru a pak, aniž by si připouštěla možnost jiného postupu, opět s veselou myslí padala dolů. Nedepadla však přímo na pole, ale kousek poblíž, mezi doušky. Mám jeskyni. Dvě jeskyně jsou dva otvory osvětlené zářnou bělavou.

Nemůže si pomoci, a je tudíž stále více připoutáván a nese jeho dál a dál; tam, kam vůbec nechtěl. Do ondatriho deupěte (vlastně ani nechápal proč ten název "ondatri", ale tak nějak podvědomě cítil, že se k němu hodí) zbývalo již jen pár kroků, avšak tíže v nohách stále sílila. Zdálo se mu, že tam snad ani nedojde, i když věděl, že bude muset létat.

Aťsi... Co sis myslel? Nemyslel jsem si, sledoval jsem tekuté obrazy, které jsem nahmatával svými chodidly. Všichni věděli, že. Ale... A proto... Ne vidíte... Totiž, když jsem byl malý, lil jsem slova do misky s vodou a to prskání slyším dodnes. Někdy mě budí ze sna. Ale co teď? Jak dál?

Po příchodu na ono místo se podivil: "Vždyť tu vůbec nic tak strašného není! A opravdu. Ze země melancholicky vzhůru k nebi čněl prachebyčejný telegrafní sloup. Přitiskl k němu své ucho, a jako včera tak i dnes vychutnával kafeonickou rezonanci celových drátů. Zeptal se jí, jestli za ta léta, co JSOU, ne doopravdy tak úplně bez sebe dotýkala.

"Potřebuju tě."

"Vyhybáš se odpovědi, ptal jsem se, zda ses dotýkala!"

"Bylo mi s tebou dobře."

"Jsi žena."

"Nenávidím tě," řekla a prudkými pohyby rozdírala pěnovou podrážku hnědých semišů. Šli. Šli. Loučel se za ní, prostě se za ní loučel. Předem daný postup již nepřicházel v úvahu. Zvláště v této chvíli. Nervózně odkopával kamínky a levou rukou hladil vyboulenou kapsu.

Čůrky páchnoucího potu, které tady, ve stínu obrovského balvanu, o nějž se vždy opíral, prosakovaly skrz špinavou plátěnou košili a kreslily na ní vlhké mapy. Unaveně zvedl hlavu a spočinul zrakem na zasněžených vrcholcích pustých skalisek, od nichž jej dělila nekonečná poušť, žhnoucí výheň, peklo... Sil mu valem ubývalo.

Ty věci, který jsme dělali moc dlouho, nás nakonec dobehly. Skoky. Broky. Hot-dogy a holky. Stejně jsme skvělí a stejně jsme skvělí.

A pak kratičce zaváhal, ale přece jen rána dopadla. Po dlouhé době energický pohyb. Sesula se tíže, bez zasténání, s pohledem plným lásky a ~~mrknutí~~ oddanosti. Milovala ho. On ji také.

Pídluj, vykrúcaj, keherentně vole dělej. Máš čuráčka v oušku, seš stará poduška...

"Chceš něco?"

Ty hlasy zněly jako komerční bzučení. Snažil se jim nevěnovat pozornost; vždyť před sebou měl tak nádherný pohled. Ten krvavě rudý nach podvěčerní oblohy, které jako plášť smrti dopadala na nedaleké, v malinkém údolí ukryté městečko; ale ono to nešlo. S pocitem úzkosti sevřel rukama ocelové mříže okna, u nějž stál, a bázlivě se otočil.

Dívám se na své ruce, ještě pořád tam jsou. Živám, za chvíli si useru, ale stejně, tihle ty nože, to je věc. Bliju na ty ruce. Je to divný, pořád tam jsou. Kurva, ale tyhle ty nože. Kurva, poblíhl jsem si nůž. Zkurvený ruce. Plný krve. Všechno to padá na zem. Máš červený boty, hochu. Je to fakt, mám červený boty. Jdu spát.

Dopadlo to takhle :

Na bílé chodbě si obrovská ruka pohrávala s klíčem od lidských duší.

Nebo takhle :

Nemáje již více hliněných kuliček vydleubl Jeník svému plyšovému pejskovi skleněné očko, které vzápětí cvrnkl hbitě drobcu, téměř dětskou ručkou do záchodové mísy.

Nebo takhle :

Pak si k němu přisedli ti dva blbové z pekoje přes chodbu. Jeden ho vzal kolem ramen a říkal : "To máš lepší s práškami..." Jeho kámoš jenom kejval hlavou. Nohy jsou stále červenější. Živám...

Možná se v tu chvíli něco zheuplo, provalilo, anebo to nic nebylo; čerta vím. Ale já jsem vstal a šel se dát na ošetřovnu obvézat.

Gáááza sááála.

KŘÍŽOVKA, KTERÁ PĚTI LIDEM ZAJISTI NEZAPOMENUTELNÉ CHVILE!

ANO TI CO SPRÁVNĚ VYLUŠTÍ TAJENKU, KDE SE SKRÝVA DOKONČENÍ ZAHOTÁKOVY VTIPI A TO CO SPRÁVNĚ VYLUŠTIL, POŠLOU NA ZNÁMOU ADRESU, MŮŽOU BYT DŮE ZSLÉDNI PŘI HODNOCENÍ ZOF VYLOSOVÁNÍ NA ZÁJEZD DO BENÁTEK A JANOVA. JEŠTĚ NEŽ ZAČNETE LUVSTIT: KŘÍŽOVKA I KOTÉ JE ROZTRŽENA HUSÍTEVBRÁT, ŽE JE V CELKU A TATO KŘÍŽOVKA NEMÍ DĚLANÁ TAK MEDBALE JAKO V YČECH OSTATNÍCH ČASOPISU. MEZERY MEZI SLOVY JSOU DODRŽOVÁNY (PROTO V NAŠ TAJENKA NEMŮŽE DOPADNOUT TŘEBA TAKTO: MEZUNENÍCESLEDOVANÉPOŘADY - TAJENKA V KŘÍŽOVCE ČASOPISU-TELEVIZE 36.TYDEN) JAK JE VIDĚT I V TECH KŘÍŽOVKÁCH SE TO POŘAD POŘÁDVE FLÁKÁ A ZLEP

VTIP - VE TRIDĚ 3.C SE PTA UČITELKA - „KDO CHCE BALÍČEK ŽVÝČEK BROKLYN 2° PŘINÁŠE SE MNOMO ZÁJEHCŮ. UČITELKA SI VYBERE LEOŠE..... ZBYTEK DOBRÉHO VTIPI V TAJEN

RYNÍ ČÁST
TAJENKY

DRUHÁ ČÁST
TAJENKY

TŘETÍ ČÁST

DOLEC TAJENKY

POMŮCKY:

- 1) TĚM TUDY SE
HRAJE V SINGAPURU
(40) Ž (62) 3. M. 1001 HRAU
(21) NIL DOHA S LYONEM 14

HA, HA, HA

- (46) RYBAŘÍK V. DZ (48) RESTAURACE V BILNÉ
(25) ŽENA KTERA ZAPALA DOBU (51) PRACOVNÍ
S HUNDEM (18) FRANCOUZSKÉ MĚSTO, DNE JE MU
HODLÁ VÍ POTBALE

- (35) Pověstní verutní cjean římský v I. století (34) ZÁNEKA PING -
PONGOVÝCH MÍČKŮ (JEDNÁ SE O MŮJ ZÁNEK) (24) JE PROČENÍ HODNĚ NEBO
MÁLO? (26) AUT (28) ČLOVĚK, KTERÝ NEJENĚ PRACOVNÍ ŽENY MEZI ŽIVOTNÍMI
(33) ŠTĚNA, KTERÁ MÁNÍ POŘÁDÍM ŽIVOTNÍ (49) VÝSLEDEK ZÁPASU KVALIFIKAČNÍ
NA KI. 116 V KOMUNĚ V ARGENTINĚ 1978 NA KONTINENTĚ ASIE - OCEÁNIE
V PRVNÍ SKUPINĚ MEZI INDONESIA - HONG KONGEM (47) PROTI (45) POSLEDNÍ
PÍŠNĚM V ABECEDĚ (44) MĚSTO V ČINĚ (JE DOST DÁLKO OD MOŘÍČ) (43) MĚ-
KOVAT (42) ŽALOSTNÝ ZPĚV ŽIDOVSKÉHO PĚVCE JEREMIAŠE UNO
TROSKAMI JERUSALENA (41) DĚLAT ČINNOST, KTEROU HODNĚ
DĚLÁ LUX

- NOVÝ MOTOVÉ (43) NESTÁLA (44) KONSTANTNÍ ČLOVĚK (45) TRBOVNÍK
(46) ČISTY JSOU ŽENY, LICHVÍPĚNÉ, PALISTY JSOU PĚMĚNĚNÝ
V SILE SRPOVNĚ ZAHNUTÉ TRU) (46) NEDOROSTLÝ POMERANČ
(47) VYBOČENÍ ZE STEROTYPU (48) OCÍ (49) E S HÁČKEM (22) NEJ-
RYCHLEJŠÍ DOPRAVNÍ PŘÍSTŘEDEK (34) SLOVEUSKY POMERANČOVÁ
UMOVNĚNÍ (32) MAJÁSKY ŽE (33) LEŽ (21) ČLOVĚK PRACOVNÍ
S HODNĚ OSTRÝMI SEKTORAMI (25) ČESKÝ SPISOVATEL, KTERÝ PSAL
HODNĚ PAMÁDKY (26) ŽENA, KTERÁ ŽILA HODNĚ S HANZLEM V
LESE - A HODNĚ JEN JEDNOHO SYNA (27) EROTICKÝ ČASOPIS
(ABO TO NEBO TAK TĚCH ŘÍKA SE TAK I LVU (28) KARETNÍ
HRA V KTERÉ SE MUSÍ POŘÁDVE PĚCHVĚLE TJ (29) NESLUVNÝ
VÝRAZ KANOVSKÝ NA HUSTVOST, KTERÉHU SE MOMENTÁLNĚ
NEBÁŘÍ (30) HUSTVOST KDE JE VELNĚTĚ VLHČOST (31) MĚJVE.
ŽENA V AFRICE (32) UNČINNÍ PRO LEDNÍKY (33)

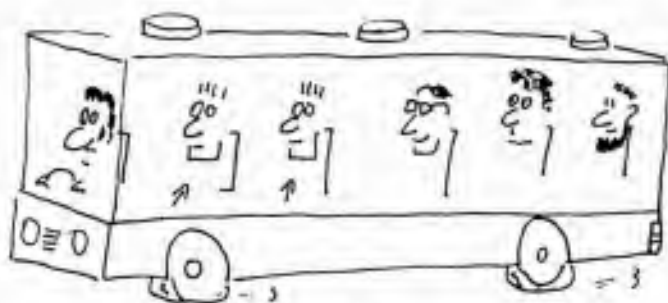
NA ZÁJEZDĚ

příběh
story
приключения

© ZAZNAMEMAL

K. Mládek

①

OTA A LEOŠ, DVA DOBRÍ KAMŮŘI, JELI ZA VŠETŘENÉ PENÍZKY Z BRIGÁDY
NA ZÁJEZD KAROSOU DO ITALIE

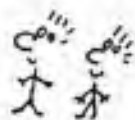
②

AJ ŘÍM

AJ PISU

... TO VŠECKO VIDĚLI ...

③

VŠECKO PROBÍHALO

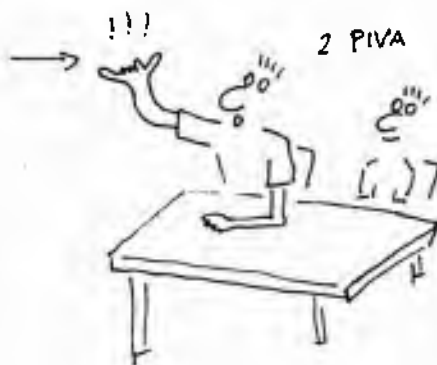
O.K. ,

ALE PAK ...

PAK PŘIŠLA TA

OSUDNÁ RESTAURACE...

④

2 PIVA ,HER VŘCHNÍ ,
PREGO ...

⑤

RATA TA TA TA

⑥ POUČENÍ :

VŠICHNI TĚLESNĚ (POPŘ. DUŠEVNĚ) POSTIŽENÍ , ZEJMENA VY , KTERÍ NEMÁTE
PÁR PRSTŮ , OBJEDNÁVEJTE V ITALII RADEJI JINAK , NEŽ OTA S LEOŠEM